

FERICIREA PRIN MÂNTUIRE

† Duminica a 30-a după Pogorârea Sfântului Duh

Un tânăr bogat, s-a apropiat de Domnul Hristos și L-a întrebat: „*Bunule Învățător, ce trebuie să fac pentru a moșteni viața de veci?*” (Luca 18, 18). Numindu-L bun prin apelare, Mântuitorul îi atrage atenția tânărului bogat că, poate involuntar, fără să-și dea seama, îl mărturisește pe Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu: „*Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu*” (Luca 18, 19). Apoi îi reamintește poruncile pozitive și negative ale Legii. Tânărul bogat a spus că toate poruncile le-a păzit încă din tinerețile lui. Ce frumos! Va să zică, legea morală naturală, sădită de Dumnezeu în inima omului încă de la creație, era păzită de acest tânăr. Legea morală pozitivă este făcută cunoscută omului prin descoperirea dumnezeiască supranaturală, ca mod de manifestare a dragostei lui Dumnezeu față de încununarea creației Sale, omul. Legea morală pozitivă, după timpul în care a fost dată și după deplinătatea ei, este alcătuită din Legea Vechiului Testament, cuprinsă pe scurt în Decalog și din Legea Nouului Testament, adusă nouă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Sfântul Apostol Pavel ne vorbește despre

aceasta: „*După ce Dumnezeu, odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin proroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul*” (Evrei 1, 1-

DREGĂTORUL BOGAT - PĂZIREA PORUNCILOR
Duminica a 30-a după Pogorârea Sfântului Duh

2). Legea Veche a fost doar o călăuză spre Hristos (Galateni 3, 24), iar Legea iubirii este garantul mântuirii noastre și calea ce ne duce la desăvârșire. Văzând râvna tânărului, Mântuitorul i-a spus tânărului bogat: „*Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer! După aceea, vino și urmează-Mi!*” (Matei 19, 21). Domnul Hristos l-a pus pe tânăr față în față cu slăbiciunea sufletului său. Egoismul îl cuprinde pe om atunci când acumulează bunăstare materială și pentru a-l feri de duhul stăpânirii aproapei pe care-l manifestă în general cei bogați, îi cere să se despătimească (sufletește) prin renunțarea benevolă la bunurile materiale, pentru a putea primi în schimb bunăstările cerești. Tânărul nu-și biruiește patima, precum Zaheu sau precum Matei-Levi, bogați ca vameși, dar care îi vor urma Domnului după întâlnirea cu Învățătorul, ci plin de mândnire, se îndepărtează de Hristos. Tânărul a plecat trist și plin de bogăție, încercând ca până la sfârșitul vieții să găsească alinare trupului prin desfătările vieții bogate, dar păstrând amarul sufletesc și rămânând nefericit pentru renunțarea la desăvârșire, când a refuzat de a-L urma pe →

Hristos. Așa se întâmplă cu cei bogați. Răvnesc după fericire cu sufletul gol și își caută alinare în plăcerile vieții pământești. În general, bogăția împiedică pe om să se mântuiască, deși au existat și sfinți care au avut stare materială. Pentru aceasta, Mântuitorul face remarcă: „*Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu!*” (Luca 18, 24). Cum, de regulă, cei bogați sunt și cei puternici, ca fiind cei ce pot duce un lucru la îndeplinire, apostolii au întrebat pe bună dreptate: „*Și cine poate să se mântuiască*” (Luca 18, 26), dacă nici cei ce ar putea, nu prea au parte de mântuire? Răspunsul imediat: „*Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu*” (Luca 18, 27), este împodobit și de aprecierea Domnului pentru cei ce au renunțat la toate pentru a-L urma. „*Adevărat grăiesc vouă, nu este nici unul care a lăsat casă, sau femeie, sau frați, sau părinți, sau copii, pentru împărăția lui Dumnezeu și să nu ia cu mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul ce va să vină, viață veșnică*” (Luca 18, 30). Pe pământ, fericirea nu vine de la bunuri, ci din inima omului, căci inima îi deschide omului porțile raiului (Matei 6, 19-21). Iar adevăratele comori, care nu se strică și care nu pot fi prădate, ne aduc fericirea inimii: „*Unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta*”.

Doamne, ajută!

Salutul cel mai des folosit de credincioși este „*Doamne, ajută!*”. Dincolo de aceste două cuvinte ale salutului, de simplitatea acestui salut, este concentrată o întregă teologie. Este invocat numele lui Dumnezeu, care nu poate fi luat în deșert. Este recunoscută atotputernicia lui Dumnezeu și limita puterilor omului, imposibilitatea lui de a reuși cu adevărat fără Dumnezeu. Este exprimată credința în putința de a obține ajutorul, nădejdea că acest ajutor va fi de folos, iubirea față de Cel de la care ajutorul este totdeauna dezinteresat, absolut și neumilitor. Credinciosul se arată astfel deschis spre împreună lucrare cu Dumnezeu, prin acceptarea energiilor Sale necreate. Este un strigăt după Dumnezeu, făcut cu calm și cu pace. Conform promisiunii evanghelice, când doi se întâlnesc, ei sunt împreună în numele Domnului. „*Doamne, ajută!*” este un salut, dar și o rugăciune, nu numai pentru cei ce se întâlnesc, dar și pentru toată lumea, neprecizându-se persoana, în sensul că „*Dumnezeu să fie cu noi, cu toți*”. „*Doamne, ajută!*” cuprinde mai mult decât „*Doamne, miluiește!*”. Exprimă desăvârșirea omului spre o relație personală cu Creatorul său. „*Doamne, ajută!*” înseamnă și punerea unui „început bun”, pornirea la orice înfăptuire cu ajutorul lui Dumnezeu. În ultimă instanță, „*Doamne, ajută!*” este rugăciunea isihastă a credinciosului, conducând prin pomenirea cât mai deasă a numelui Domnului la liniștire și rugăciune. De aceea el este un salut, o piatră pusă la temelie salvării și a mântuirii. Să nădăjduim și să spunem toți credincioșii: „*Doamne, ajută!*”.

Prin muncă spre Rai

În societatea preindustrială, munca avea de obicei un caracter direct productiv și era legată de mediul familial și social al omului. Exercițarea ei îi aducea pe oameni la o mai strânsă comunicare și colaborare și nu afecta relația lor armonioasă cu natura și cu mediul înconjurător. În societatea contemporană, acest tip de muncă s-a restrâns drastic, dezvoltându-se foarte mult instituția prestărilor de servicii. Astfel, munca tot mai tehnologizată a fost ruptă de spațiul locuinței, al familiei în sens propriu și a fost așezată în contexte noi. În fiecare echipă, la fiecare serviciu există un grup de oameni care, împreună trebuie să o scoată la capăt. Și asta poate chiar în fiecare zi, nu doar lunar sau poate anual. Acesta este ritmul în companii mari, dar și în companii mai mici, iar fiecare în parte depinde în realizarea cu succes a misiunii sale de o bună interacțiune cu coordonatorul sau cu colegul cel mai apropiat de birou. Timpul omului din prima linie poate influența eficacitatea celui de al doilea sau a întregii echipe și chiar lipsa unei virgule poate da peste cap munca de o zi a tuturor. Nimeni nu-și dorește să greșească sau să încurce buna desfășurare a lucrurilor. Civilizația în care trăim a împins lumea la exces de muncă și eficiență. Aceasta este o mare ispită și omul este chemat să aibă curajul să o reașeze într-un echilibru. Munca cultivă ambiții, orgolii, productive uneori, dar alteori nu ne ajută la împlinirea relației cu celălalt. Tensiunea maximă apare atunci când se greșește, când se fac erori, fie ele chiar foarte mici. Orice tip de hotărâre prestabilă prin prevederi normative, orice decizie luată în funcție de situația concretă, gândite din răspuțeri spre îndreptare ajung de multe ori să creeze și mai multă tensiune. Într-adevăr orice armistițiu, orice hotărâre în cadrul legii, nu rezolvă lucrurile decât la exterior pentru că după căderea în păcat, faptul de a lucra a devenit muncă, adică s-a însoțit cu durerea, spre folosul și înțelepțirea omului, iar dacă munca de zi cu zi a creștinului, fizică sau intelectuală, nu se încadrează în perspectiva lucrării celei sfinte, nimeni și nimic nu va rezolva această tensiune. Unii se vor îndreptăți la infinit recurgând la lege, iar alții vor aplica constant cu acrivie legea. Omul nu-i făcut să muncească, omul e făcut să sărbătorească. Duminica pentru noi este esențialul, este începutul și centrul săptămânii noastre. Nu trebuie nici să sacrificăm munca, dar nici să trăim doar pentru muncă. Suntem o generație de muncitori, dar riscăm să ajungem o generație de ne iubitori. Să iubim și atunci când muncim. Reușim să fim deasupra lucrurilor, să depășim legea doar prin raportarea de drag la celălalt. Vin la timp la serviciu, lucrez responsabil, nu părădesc munca nu pentru că există o formă de cuantificare, ci mai mult decât orice, fac toate acestea pentru cei cu care muncesc, neputincioși și ei. Îmi manifest libertatea în raport cu legea dacă depășesc constrângerea ei, rămânând în limitele ei. Prin întâlnire sau prin pomenirea iubitoare în gând, pomelnic și rugăciune, păstrez vie prezența celor cu care mă întâlnesc la serviciu și a celor care sunt lângă mine. Mă apropiu de rai, nu dacă părădesc legea, nu dacă sunt atent doar la neputința celui de lângă mine, ci mai degrabă dacă ofer totul și lucrez ca pentru Domnul. Munca alungă plictiseala, viciul, sărăcia. Slavă Ție, Doamne!

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 30 noiembrie	07:00-10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Miercuri 2 decembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 4 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 decembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie cu litie
Duminică 6 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Educația copilului, între severitate și alint

Mama, atunci când este nevoie, trebuie să se poarte și cu severitate față de copil. Căci nu-l ajută atunci când cu prea multă ușurință îi ține partea, chipurile, ca să nu se mâhnească.

Era într-un sat o văduvă care avea un copil - Ioan îl chema - și pe care îl iubea foarte mult. Când a crescut puțin, l-a dus la un cizmar să învețe acel meșteșug. Copilul a stat la acel meșter o săptămână, după care a plecat acasă și i-a spus mamei sale: „Mamă, nu mai este nevoie să merg la cizmărie, pentru că deja am învățat meșteșugul!”. „Dar când l-ai învățat atât de repede?”, l-a întrebat aceea. „Dacă vrei, îți pot arăta și ție cum se fac papucii”, îi spune copilul. „Iată, așa se taie talpa, așa se pune pielea și călcâiul, așa se prind în cuișoare...” Meșterul lui era foarte bun și a vrut să-l învețe pe Ioan meșteșugul cizmăriei, deoarece era orfan. Când a văzut că a trecut o săptămână și Ioan nu a mai apărut, s-a neliniștit gândindu-se că poate s-a îmbolnăvit și s-a dus la mama lui să o întrebe ce face fiul ei. „Ce a pățit Ioan de nu a mai venit la lucru? Nu cumva este bolnav?”. „Nu”, a răspuns aceea, „este bine”. „Atunci de ce nu a mai venit la atelier?”. „Dar de ce să mai vină? Ionel al meu a învățat deja meșteșugul”. „Cum l-a învățat numai în câteva zile?”, o întreabă meșterul. „Uite”, îi spune mama lui, „ia pielea, o pune pe un calapod, o prinde în cui, îi pune și călcâiul, apoi îl scoate și e gata papucul”. Meșterul a început să râdă, a salutat-o și a plecat. Când s-a întors la atelier, ucenicii lui l-au întrebat: „Meștere, ce face Ioan?”. „Este foarte bine”, le răspunde acela. „A învățat deja cizmăria, și nu numai el, ci chiar și mama lui”. Acest fel de purtare se vede la mulți părinți. Ei cred că își iubesc copiii, dar mai degrabă îi distrug prin felul cum se poartă cu ei. Când o mamă, să presupunem, din dragostea exagerată își sărută copilul și spune: „În toată lumea nu mai există un copil ca al meu”, atunci îi cultivă mândria și bolnăvicioasa încredere în sine. După aceea copilul nu mai ascultă de părinți, deoarece își închipuie că le știe pe toate.

Părinții trebuie să-i ajute pe copiii lor încă de la o vârstă mică să-și asume răspunderea pentru ei înșiși. Să facă în sânul familiei anumite treburi ușoare și să nu le aștepte pe toate de-a gata. Căci altfel vor întâmpina multe greutăți atunci când vor crește mari.

† Dumnezeu nu îngăduie niciodată să păcătuim. Noi facem îngăduințe, iar apoi vine diavolul și ne ispitește.

† Rugăciunea are două aripi: iertarea și mila. Să ierți celui ce ți-a greșit și să dai celui ce-ți cere.

